

(המשך מעמוד 53)

תה מבוססת על הופעה חיצונית, יכולה להסוות קימטוטים שהופיעו, ולמשוך את הזמן עוד ועוד. שחקן תיאטרון או מוסיקאי יכול להישרד ולהמשיך תקופה ארוכה, פנמים רבות עד זיקנה. אך הספורט רוצה אותם צעירים, חסונים, בריאים וריזניים. עם הופעת הסימנים הראשונים של ליאות באיברים נפלט הספורטאי מן הענף.

חודרוב, שייע גלור, כהן-מינץ, הם רק מעט מן השמות שעיתרו את מגרשי ה-מישחקים. שוערי כדורגל, מבקיעי שער-רים וקולעי סלים הפכו כוכבים בער-

הכניסו אותו למתח רב, "מה שהיה חשוב זה לנצח. כשהיה ניצחון נשאו אותנו על כפיים, וכשהיה כישלון היו צועקים אלי ברחוב: מה עשיתם לנו? איכזבנו או תנו! אי-אפשר היה להעזו לצאת החוצה. בכלל", מגחך תנחום כשהוא נזכר, "אפי שר היה לראות במישחקים אנשים מיר שבים, מנהלייבניקים ומנהלי-חברות, כשהם קופצים, מנופפים באגרופיהם וצועקים בוז או עלאי-כיפאק."

עד גיל 31 היה תנחום מהנדס בשעות היום, ושחקן כדורסל בשעות הערב. אך כשהתחילו לייבא, בתחילת שנות ה-70, שחקנים מארצות-הברית, והדרישות המיק-צועיות גדלו, הוא החליט להסיק את ה-מסקנות.

"זה דרש ממני להשקיע הרבה יותר זמן, ועם הגיל זה תבע גם יותר מאמץ. התחלתי להרגיש שאני מתחיל לרדת ב-אופן יחסי, ונותן פחות ממה שציפיתי מ-עצמי."

כשהבין כהן-מינץ שכבר אינו באותו כושר פיסי ונפשי, המסוגל לשאת את המתח ואת הציפיות ממנו, הוא הודיע על פרישה. כל הבקשות שימשיך לשחק

היום הוא בתחילת שנות הארבעים שלו, קצין בצה"ל בדרגת אלוף-מישנה, ועוסק במיקצועו כמהנדס. בדירתו בנאות-אפקה מכסים גביעי הניצחון והפרסים שזכה בהם מדף שלם. מן הספורט הוא פרש לחלוטין, והיום הוא מסור לעבודתו ולמישפחתו. אשתו מנגנת על ויולה, בתו הבכירה על

לשחקן הבולט של הקבוצה. גם כשהתגייס לצבא והיה קצין-מהנדס בחיל-חימוש, אי-פרו לו לצאת לאימונים בערבים ולהשתתף בתחרויות בארץ ובחור"ל.

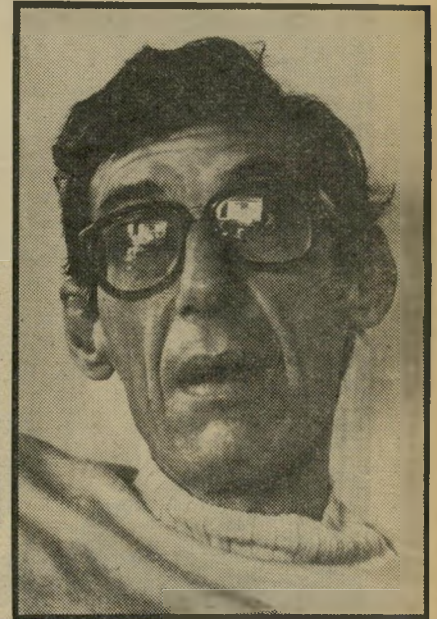
העובדה שכל הזמן עסק בשני עיסוקים שונים, הגנה עליו מפני משבר משהגיע גיל הפרישה. הוא פרש בכבוד כשהוא

"אנשים מיושבים קפצו, נופפו באגרופיהם וצעקו בוז או - עלאי-כיפאק!"

פסנתר, ואילו הבן הקטן ממשיך כנראה בדרכי אביו ומשחק כדורסל - בינתיים רק בשכונה.

את תקופת הכדורסל בחייו רואה כהן-מינץ כפרק שנחתם. דבר שהיה טוב ונעים ונכון בזמנו, אך "לכל גיל יש הצרכים

עדיין בצמרת, אהוב ונערץ. כל אותה עת היה תנחום מודע לעובדה שהעיסוק ב-ספורט הוא זמני, ושלא יוכל להתמיד בו שנים רבות. לכן התרכז מבעוד מועד ב-נושא המעניין ומרתק אותו לא פחות - פיתוח ומחקר הנדסי.

כהן-מינץ כיום
לכל גיל הצרכים שלו

צים, כשמסביבם מתפתחת תעשייה שלמה. תנחום כהן-מינץ היה כוכב שנות ה-60 של קבוצת הכדורסל מכבי תל-אביב. במשך יותר מ-10 שנים היה הכדורסלן הנאה וגבה-הקומה אליהם של כל חובבי הספורט. המעריצים הרימו אותו על הכת-פיים, והריעו לו משהוביל את הקבוצה מניצחון לניצחון.

תנחום הממושקף נמנה עם החמישיה הפותחת של מכבי תל-אביב, ואף זכה להימנות בנבחרת אירופה בכדורסל, דבר שהיווה אז הישג אישי ולאומי.

אולם גם פני הספורט בארץ היו אז שונים. היום ספורטאי הוא מיקצוען. ה-מתאמן לפחות פעמיים ביום, מדי יום ב-יומו, מה שלא מותר בידו כמעט פנאי לעיסוקים אחרים. ולכן זוכה שחקן, ש-הפצים ביקרו, במשכורת גבוהה מאוד ובהטבות אחרות, כמו שילובו בעסקים מכניסים, על-ימנת להחזיקו בקבוצה.

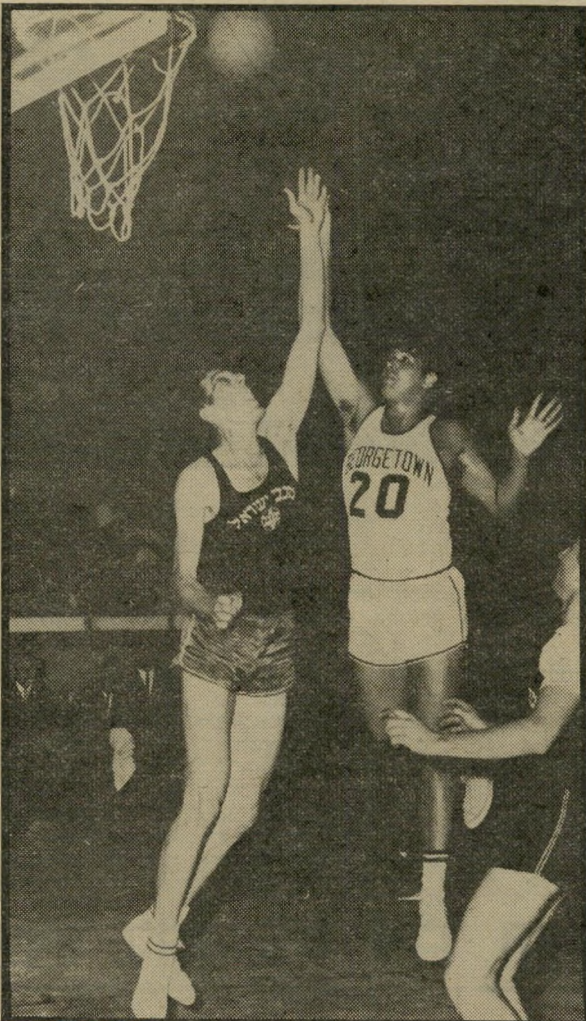
בשנות ה-60 היה תנחום סטודנט-עתודאי שלמד הנדסה בטכניון, ובד בבד גם התאמן ושיחק בקבוצת הכדורסל של מכבי תל-אביב. עוד כשהיה נער הוא התבלט ב-קבוצת הנוער, ומשהתבגר נשלף משם ו-צורף לקבוצה הבוגרת.

נתוניו הגופניים - גובה 2 מטרים ו-4 סנטימטרים, זריזותו וגמישותו, הפכו אותו

כהן-מינץ בצבא (1981)

"אף אחד לא דק אותי ולא אמר לך הביתה"

כהן-מינץ במישחק (1965)

מה שחשוב היה לנצח

לא הועילו. "עשיתי את זה בהכרה, כי ספורט תחרותי כזה דורש ממך השקעת זמן, מאמץ, והתמסרות. מה גם שרצייתי להתמסר יותר למישפחה, לאשה ולילדים, וגם בצבא הדרישות הלכו וגדלו."

שלא כמו ספורטאים רבים בדימוס, ש-המשיכו אחרי פרישתם כמאמנים או עס-

שלו, הוא מצחק בביישנות. גם כשהיה כוכב לא הבין את המהומה סביבו. כבר אז היה נחבא אל הכלים, והשתדל לא להת-רגש מן העיתונאים, מהערצת הקהל, ומן החתיכות שגדשו את מיגרשי המישחקים. "אפשר לומר שמבחינה זאת אני אנטי-כוכב. לא הייתי שייך לאנשים היפים, ולא

"פרשתי מתוך הכרה כי רציתי להתמסר לביתי"

קניי-ספורט, ניתק עצמו תנחום לגמרי מ-עולם הספורט, והוא שלם עם החלטתו. "היום הספורט כבר אינו חלק מחיי כל הטרראים לא חסר לי, ואני לא מת-געגע. אף אחד לא זרק אותי, ולא אמר לי ללכת הביתה. קיבלתי מהספורט הרבה דברים טובים, וגם נתתי מה שיכולתי."

נכחתי באירועים נוצצים, כמו בן שנהנית מן הסוכריות שהעיסוק הזה הציע, כמו הרבה נטיעות לחו"ל, כותרות בעיתונים והערצה.

התגובות הקיצוניות של המעריצים, ש-נעו מהערצה בלתי רציונאלית, ועד ל-תגובות כמעט אלימות במיקרה של תבו-סה, נעמה לו לפעמים, אך גם החניקו אותו

הבן אורי, דפנה, תנחום והבנות מיכל וקרן כהן-מינץ בביתם

המשפחה צרף, ממנו ניתק מדי זמן